

Ens hem de presentar a les eleccions generals?

written by Joan Gil | 5 de març de 2019

Aquesta és una de les preguntes que es fa actualment l'independentisme català. Bé, una part. Ja que evidentment qui ha convertit la política en la seva professió o en un negoci privat, ni es planteja l'opció de no presentar-s'hi i no cobrar un sou (o diversos); com és lògic i com desgraciadament passa.

Per tant, el debat social, públic i mediàtic, s'ha de fer amb aquelles i aquells que no hi tenen interessos directes i que per tant, situen la independència del país, la República (catalana i independent, no ens oblidem d'aquests termes), en el centre de la discussió política a l'hora de decidir si presentar-nos o no. Fer-ho amb els qui tenen interessos espuris amb el procés cap a la independència no té gaire lògica i ens fa perdre bastant temps. Ara bé, sempre està bé escoltar, amb una oïda crítica, i molt de tant en tant.

La pregunta sobre si ens hem de presentar o no a les eleccions espanyoles, a les eleccions generals, a les eleccions al Congrés de Diputats i al Senat, sobretot, s'està produint a les xarxes socials i entre activistes de base. I això és així perquè en aquests espais encara hi ha lloc per debatre idees diferents. Idees distintes a les que la partitocràcia i l'amplificador mediàtic i tertulià propartits polítics del processisme, intenta i aconsegueix imposar a la major part de l'espai mediàtic català. Amb contades excepcions, com *l'Unilateral*, on hi caben totes les veus independentistes.

La idea de fons emperò, és al meu humil entendre, que **la decisió política presa ha d'anar en consonància amb una estratègia política independentista clara i definida, i consensuada per diversos actors polítics i socials, per a que**

tingui una certa possibilitat d'èxit i eficàcia. Per tant, la primera pregunta que ens hem de fer, i que obviem sovint, és: quina estratègia política independentista hi ha sobre la taula? Doncs en aquests moments només hi ha una organització civil independentista que l'hagi elaborat: l'Assemblea Nacional Catalana (ANC). La idea bàsica de l'ANC i les seves campanyes (*Consum estratègic, Make a Move, ...*) és enfortir i apoderar el poble català, el teixit econòmic i les institucions del país, a la vegada que afeblim l'Estat espanyol i els poders fàctics que el governen a l'ombra.

El plantejament doncs, sembla intel·ligent i interessant, i de fet, hi col·laboro políticament en la mesura que la meva precarietat laboral em deixa.

Llavors, **anar al Congrés de Diputats i al Senat espanyols, enforteix Catalunya i afebleix l'Estat?** No; més aviat legitima la seva democràcia (i quina porqueria de democràcia!). A nivell europeu i mundial, s'entén que si s'hi va és perquè hi estem a gust i perquè considerem que hi som ben representants, quan tothom sap que som una minoria nacional representada de forma estructural com a tal, i que per tant, no hi tenim res a pelar pel que fa a la nostra sobirania nacional catalana, només hi anem com a part integrant del suposat poble espanyol. Això amb una reflexió gens pausada, queda clar i és ben cert: legitimem, i per tant enfortim, la institucionalitat espanyola, a nivell intern i exterior.

De fet, tenim l'experiència per valorar si és útil o no tenir representants polítics allí; valorant el passat potser podem decidir políticament sobre el futur. I és que per fer-hi el que han fet els diputats suposadament independentistes que hi ha actualment, que bàsicament ha estat intentar acordar un diàleg de cara a la galeria i aprovar uns pressupostos del partit dels carcellers, l'espoli fiscal, la desinversió en infraestructures i la cara amable de l'Estat, a mi no em sembla que valgui la pena. Algunes i alguns diuen que així fem pedagogia a Espanya, altres que amb els discursos d'esquerres,

antifeixistes i pro democràtics de Rufián, eixamplen la base social, etc. Tot plegat, em sembla continuar l'estratègia política processista, en definitiva, autonomista, que ens ha conduït cap a continuar sent un poble oprimat, reprimit i ocupat. Si algú es creu que amb la nova Operació Reformista, però d'esquerres, d'Ahora Repúblicas, aconseguirà algun votant republicà espanyol empàtic amb els presos polítics Junqueras i Cuixart, i més tenint l'oferta electoral espanyola/cèntrica Unidos Podemos, va arreglat. Alguns encara pensen que cal fer coses semblants i això farà que tornem a tenir un paper important a nivell parlamentari per fer caure governs espanyols, que ho dubto i molt, sobretot per la tendència electoral i el relat generat a la resta de l'Estat. Però és que a més, de què serveix això? Primerament, perquè ja hem ajudat a fer caure un govern, el de Rajoy, el més corrupte de la història espanyola, sí, però la continuïtat política amb el marge de maniobra que tenia Sánchez, feia evident que no hi haurien canvis substancials ... i així ha estat. I segon, perquè mentrestant hi hagi gent nostra que cobra de l'Estat espanyol, els incentius per fer una república catalana independent no poden augmentar sinó disminuir –i em sap greu ser tan clar, dur i analitzar la realitat política també en aquests termes, però és innegable que influeix i molt–.

Si volem, doncs, uns grups parlamentaris catalans jugant a l'autonomisme (amb menys poder de negociació parlamentària que abans i amb una Comunitat Autònoma intervinguda), endavant, però de moment els arguments pel Sí no em semblen gaire convincents. Deslegitimar l'Estat no presentar-nos a les eleccions també em sembla un argument pobre dels favorables del No, i molt infantil. En definitiva, el fet de no presentar-nos no parará cap màquina institucional i en tot cas sí que ens deixarà sense espais mediàtics, d'informació i d'imatge pública que potser vulguem usar en alguns moments, si ho considerem necessari.

Per tant, anar-hi, i afegint l'argument històric d'ocupar els

seients que sinó amb l'abstenció electoral independentista generalitzada ocuparia de forma sobre representada PPSOECS, semblen més interessants, perquè són eines, espais i focus mediàtics amb cara a cara amb una part del Poder de l'Estat que en podem fer ús, quan ens calgui.

Però, cal fer com la resta de diputats, activitat parlamentària habitual, amb total normalitat, com si en aquest país no passés res, com si no rebéssim una repressió ferotge (i la repressió que vindrà!), com si no volguéssim fer la independència? No. Per tant, cal tenir en ment el fet d'anar a boicotejar els plens parlamentaris que considerem oportú –sabent les conseqüències que això comportarà–. De fet, anar allà per convertir un problema la seva pròpia dinàmica institucional sí em sembla útil i llest. Per tant, **hi hauríem d'anar però amb aquesta idea: afeblir l'Estat i enfortir la imatge d'un moviment polític seriós que no es rendeix políticament, que dificulta l'estabilitat política i parlamentària i que es fa respectar contra els hipòcrites que governen aquest Estat repressiu.**